

intervallum inter Gothica atque Anglo-Saxonica, quantum inter Anglo-Saxonica & Theotisca deprehendunt in hoc studiorum genere disquirendo disceptandóq; exercitati elimatíque. Collatis quoque speciminibus istis cum Alamannorum Anglo-Saxonúmque dialecto, ita benè prosperéq; videbatur mihi processisse negotium, ut beatulorum omnium vicos & prata præ hac meâ operâ pro nihilo ducerem, veluti clarissimis argumentis signísq; jam perductus ad ipsum caput fontemq; linguarum Septentrionalium: Francicam enim Anglo-Saxonicámque ex vetere Gothicâ promanâsse, ipsam verò Gothicam (ut quæ solâ dialecto differat à Græcâ vetere) ab eadem origine cum Græcâ profluxisse judicabam. In his eram gaudiis, quum impendio mihi magis gaudere cœpit animus, ineffabili quadam proximáq; majore voluptate delibutus ex repentino inexpectatóq; ipsius Argentei codicis
con-

conspectu. Habeo fanè quod Cœlo hîc imputem; siquidem intelligo immortalis Dei nutu memoratum Codicem ad manus meas perlatum, atque ejusdem quoque Numinis consilio provisum, ut Sacrosanctum depositum, Excellentiâ vestrâ authore, in Sueciam revocaretur, interq; potissima Regiæ bibliothecæ decóra reponeretur. Magnæ certè ac minimè vulgaris Prudentiæ fuit, sensisse meritum Libri paucis intellecti; majoris Magnanimitatis, securitati ejus consuluisse; cumulatisimæ denique consummatisimæq; Virtutis, & sensisse & salvum voluisse. Atque adeò memoriam divinæ huic virtuti Tuæ debitam, nullius unquam vetustatis abolebit oblivio; sed meritisimam operæ navatæ famam non modò propagabit aletq; grata Posteritas, verùm ipsa quoque tuebitur Æterno verbo favens Æternitas; quæ & Ipsa curabit, ne hæc Tua, Magne Comes, laurea recentem ullo temporis
in-